

РЕШЕНИЕ

№ 248

гр. София, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10462** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Г. А. Бередин гражданин на Руската федерация, ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 15547/25.10.2022 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят иска отмяна на решението. Твърди, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на процесуалните парвила. Твърди, че са налице предпоставките на чл.8, ал. 1 ЗУБ – спрямо него е налице обоснована опасност от преследване по признак принадлежност към определена социална група, доколкото е гражданин на Руската федерация, но от 3-годишен живее в У.. Хора като него, които не са заявявали публично, че подкрепят политиката на Русия в окупираните територии, след започване на войната, се считат за лица, които симпатизират и сътрудничат на украинската армия. В същото време и в самата У. етническите руснаци не са приемат за лица, на които може да се вярва. Целият си съзнателен живот е бил У.. Притежава недвижим имот в Мариопул, който е бил разрушен. Никога не е живял и не е искал да живее в Русия. Следва да се вземе предвид и наличието на основателен страх от преследване по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Русия не отговаря на понятието „сигурна държава“ по §1, т. 17 ДР на ЗУБ. В нея се преследва различното мнение от това на управляващата класа. Ноторно известни са

репресивните мерки по нахлуването в У.. Процедурата е първа за жалбоподателя, без да се вземе предвид, че ограничението за предоставяне на бежански статут се отнася единствено за лицата, подали последваща молба. Не е обсъдена подробно ситуацията в Русия и въз основа на какви източници е събрана тази информация. Ако бе изпълнил това задължение, вкл. и да изследва положението на руските граждани в У., органът би стигнал до други изводи. Сочи за доказателства за това, че руските власти предприемат репресивни мерки за своите съграждани.

Ответникът по жалбата – заместник председателят на Държавната агенция за бежанците, я оспорва и моли съда да се отхвърли. Правилно е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 8 и 9 ЗУБ. Налице е т.нар. инфилтрация на руски граждани, пребиваващи в У., но това е с оглед защита на сигурността на Русия и няма проява на личен елемент.

Представителят на СГП счита, че жалбата е неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба, подадена на 26.5.2022 г. от жалбоподателя за предоставяне на международна закрила до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че оспорваният е роден на 14.2.1989 г., в [населено място], Руската федерация, гражданин на тази държава, християнин - православен; неженен. Личните му данни са установени въз основа на представен документ за самоличност – национален паспорт и моряшки.

В интервю за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че живее в У. от 3-годишен. Работил като капитан на кораб. За последен път е напуснал У. в началото на м.май 2022 г. заради евакуация на населението след бомбардировка. Бил е настанен в лагер. Твърди, че е избягал от лагера и отишъл в [населено място] на Дон, закупил билет и заминал за М.. От там заминал за И., Турция, от където – за С., като бил посрещнат от неговия баща, който от около 10 г. е с постоянно пребиваване в страната. На границата бил допуснат в страната с моряшкия му паспорт.

Жалбоподателят мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че има предупреждение от руската Федерална служба за безопасност, че е включен в списък и се води на отчет. Пред административния орган, както и в с.з. от 13.12.2022 г. жалбоподателят е посочил, че докато е бил в лагерите за евакуация, са го карали да се съблича и са проявили грубо отношение към него, обвинили са го, че съдейства на украинските власти. На територията на Руската федерация няма други роднини, освен двете деца от втория брак на баща му, с които от 10 г. не поддържа връзка, няма и имущество там. В У. също не може да остане, тъй като там има окупация и се водят военни действия.

С обжалваното в настоящото производство решение на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че:

-не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална

група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

-изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. В този смисъл е и заповед № 03-15/3.5.2022 г. Издаден е в предвидената в закона писмена форма.

Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата, на разбираем от него език. При провеждане на процедурата по подаване на процесната молба за убежище не се установяват съществени процесуални нарушения.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост.

В разглеждания случай не са налице твърдения, нито са представени доказателства, от които да може да се направи извод за наличието на посочените по-горе предпоставки. Установява се, че жалбоподателят е постоянно пребивавал на територията на У. /така представените от него документи във връзка с даденото му право на постоянно пребиваване; документи, от които е видно, че там е завършил средното си и висше образование, документи за собственост и др./. Същевременно, неговата държава по произход, по смисъла на § 1, т. 7 ДР на ЗУБ, е Руската федерация, доколкото се установява, че той е неин гражданин; роден е в М.; родителите му също са руски граждани /така представения акт за раждане/.

От доказателствата по делото обаче не може да се направи извод, че по отношение на жалбоподателя е възникнал или би възникнал основателен страх от преследване поради посочените в чл. 8, ал.1 ЗУБ факти. Не се установява жалбоподателят да е преследван или да има опасност от преследване поради неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група.

Действително, в неговото интервю се сочи, че при превземането на [населено място] от руските войски, той е бил евакуиран, като при евакуацията твърди, че са го разпитвали, биели и заплашвали и му взели парите. Напуснал Русия заради заплахите и предупреждението на Федералната служба за безопасност – казали му, че е включен в списък и се води на отчет, но не му казали за какво са тези списъци.

Същевременно обаче, в интервюто се сочи, че жалбоподателят след като напуснал /избягал – по негови думи/ от сборния пункт за евакуация свободно е пътувал на

територията на Руската федерация, както и свободно е напуснал страната. Не се установява да му е поставяна каквато и да е пречка от страна на руските власти в тази насока. Ето защо дори и да се приеме, че е имало някакво „преследване“, то то не съвпада с фактическия състав на чл. 8, ал. 4 ЗУБ – да е налице такова нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост.

Следва да се има предвид и това, че жалбоподателят е посочил, че в Руската федерация няма роднини /освен двете си сестри от втория брак на баща му/ или имущество, поради което твърди, че е дошъл в България, легално, без да са му оказвани каквито и да било пречки.

Ето защо съдът намира, че не може да се направи извод, че у жалбоподателя е имало или би могло да възникне основателен страх по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Причините, при анализа на заявеното в интервюто, са по-скоро от битов и личен характер, поради което следва да се направи извод, че не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

Видно от представената актуална справка с вх.№ МД-796/2.12.22 г. следва да се направи извод, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в Руската федерация се установява, че състоянието на сигурността в държавата по произход е стабилно. Не би могло да се направи извод, че е налице реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. От справката се установява неблагоприятни последици от войната в У. в икономически аспект, но също така и предприемане на резултатни мерки от страна на властите за овладяване на тези последици. Видно от справката, е направен подробен анализ на лицата, които

подлежат на наборна служба, както и на лицата, които се изпращат на фронта. Наборните войници се установява, че не подлежат на мобилизация на този етап. Същевременно се установява, видно от интервюто, че жалбоподателят не е отбивал военна служба. Следователно, той не е попадал дори и в категорията на наборниците, които „не участват и няма да участват във военните действия“. Видно от справката, личният състав се набира от други източници.

Действително, също така, се установява, че при т.нар. „филтрация“, гражданите би могло да са подложени на злоупотреби. Но, този факт не би могло да покрие нито фактическият състав на чл. 8, ал. 4, нито на чл. 9, ал. 1 ЗУБ, съгласно който реална опасност от тежки посегателства са такива като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Следва да се посочи, че тази „филтрация“ е еднократна, вече е преминала и не се установява бъдеща опасност от подобни действия, т.е. не може да се приеме, че е налице предстояща реална опасност от такива.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице факти, въз основа на които да се приеме, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата - смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите и обстоятелствата от личната от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. А. Бередин гражданин на Руската федерация, ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 15547/25.10.2022 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: